

Lázár Bence András

Hallgatni a legegyszerűbb

H.A.-nak, tisztelettel

Nagyapámat csak képről ismerem, anyámtól.
A házról, ahol kifutott, leégett a tej.
A kertről, ahol hajléktalanok fekszenek.

Csak sósat szabad enni. Az édes felkavarja a gyomrot.
Zserbóval kínál. Azt szeretem. Azt az egyet.
Egyenes háttal kell ülni, meg kell adni a módját.
Így ülsz te is. Viszket a hátad. Nem vakarod meg.
Az apjáról beszél. Hogy kilenc évig látta, aztán már csak ő is képről.
Hogy a felesége főzte a húslevest, hogy csak azt szerette.
Hogy vitte neki a cigit, hogy belehalt.

Amikor poharakat hallottam összetörni, visszaültem a fotelba.
Véletlen, megesik. Nem tört össze semmit a temetés óta.
Mevakarod a hátad. Figyelsz te is.
Pontatlan dolog a halál.
Hallgatni a legegyszerűbb.

Most húslevessel tölteném a kádat, beleülnék.
Nézném az ablakon, ahogy reggel lesz, ahogy megduzzad az ég,
mint mikor a szivacs vízzel szívja meg magát.
Megtörölköznék, figyelném,
ahogy borotvám rozsdásodik.
Aztán tejet innék, fahéjjal, magában soha.

Most reggel van, a kert megtelik, nehéz lesz,
mint egy kimosott kabát.
A kaputól a kerítésig a legkönnyebb eljutni.
Ruháim a teraszon száradnak.
Anyám tejet forral, az apjáról beszél.

Amiről a múltkor

Az atlétát ledobtam magamról.
Pontosítottam a kerítést.
A szögekkel nem tudtam mit kezdeni.
Ahogy azzal, hogy szeretet.
Olyan, mint megszámolni a léceket.
Hogy egy testté álljon össze az egész.
Aztán meg rohadjon el.
Ahogy egy törött üvegre fókuszálni,
a kiinduló pontra csak úgy lehet.

Most felsérteném az arcodat.
Csak hogy érezd a szögeket a léceken.
Hogy megtanuld, mit jelent.
Megjavítani csak egy nyikorgó ajtót lehet.
Pontosítani bármit.

Szurkolok magamnak, neked.
Hogy egyszer majd este lesz, hideg.
S talán majd akkor nem lehet hallani
amiről a múltkor beszéltünk,
hogy emlékezni, mint egy rég elhagyott órára,
csak azt szabad. Ki kell vágni a léceket.

Elegancia

Emlékszem kiállításon voltunk.
Rajtad kosztüm, rajtam zakó.
Az elegancia a kiállításokon elengedhetetlen.
A képek nem lényegesek.
Aztán kocsiba szálltunk.
Ősz lehetett vagy talán tél.
De ez nem jelent semmit. Ahogy az sem,
hogy most már mással ülök a hátsó ülésen.
Te meg másnak mondd: szívem szeretlek.
Ez nem olyan egyszerű.
Anyám még meg is jegyezte,
hogy jól áll neked ez az elegancia. Lehet.
Emlékszem aztán hazamentünk átöltözni,
s a kosztüm, meg a zakó a fogasra, ketten.
Elegancia nuku. Aztán ismét kocsiba.
Ősz lehetett vagy talán tél.
Rajtad póló, rajtam ing.
De ez nem jelent semmit. Ahogy az sem,
hogy most már köztünk az elegancia
valami kimondhatatlan nemlétezés.